

Arrest

nr. 198 860 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 8 oktober 1998 in het Bugando Medical Centre te Tanzania – het land waarheen uw moeder vluchtte ten tijde van de Rwandese genocide. Zowel uw moeder als uw vader bezitten de Rwandese nationaliteit. Voorafgaand aan uw geboorte keerde uw vader terug naar Rwanda, uw moeder bleef evenwel in Tanzania. Na een stukgelopen liefdesrelatie, vond uw moeder steun bij een vriend van haar broer – een zekere A.. Deze hielp uw moeder om samen met u naar België te gaan in 2006, waar uw tante – de zus van uw moeder – woont. Uw moeder diende te België een asielaanvraag in (CG: 0610656) op 26/01/2006.

Op 24/05/2007 nam het CGVS evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, daar er geen geloof gehecht werd aan de door haar afgelegde verklaringen in het kader van haar asielaanvraag. Uw moeder diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde in haar arrest d.d. 17/12/2007. Uw moeder verliet nadien België en liet u achter bij haar zus – uw tante. Uw moeder plande om via Zambia naar Canada te reizen, waar haar broer zou wonen, maar strandde te Tanzania daar ze reisde met valse documenten. Uw moeder woont op heden nog steeds te Tanzania. Daar u slecht behandeld werd door uw tante te België, werd u eerst ondergebracht in een crisispleeggezin, nadien in het CKG te Zottegem, daarna opnieuw bij een pleeggezin, nadien in het opvangcentrum De Morgenster, en sinds 14/08/2012 woont u in het Huis Werner Tibbaut. Er werd u op 28/09/2009 een attest van immatriculatie afgeleverd, dat driemaandelijks hernieuwd diende te worden tot 08/12/2011, nadien zesmaandelijks tot 08/06/2014, waarna u beschikte over een A-kaart voor Vreemdelingen van 24/07/2014 tot 08/06/2017. Op 28/06/2017 werd uw A-kaart hernieuwd voor de periode van een jaar, tot 08/06/2018. U diende een asielaanvraag in op 11/08/2016.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Aangaande de vrees die u koestert in het geval u naar Rwanda zou terugkeren, verklaarde u op de Dienst vreemdelingenzaken dat u er niet zal kunnen overleven, daar u de taal niet machtig bent, u het land niet kent, u alles van daar vergeten bent, u niet weet of u uw moeder zal kunnen terugvinden, u zich Belgische voelt gezien u hier al bijna gans uw leven bent, en u niet beschikt over de Rwandese nationaliteit (zie vragenlijst CGVS, punt 4 in administratief dossier). Via uw moeder te Tanzania, kwam u in het bezit van uw geboorteakte (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), waarop uw geboorteplaats te Tanzania vermeld staat, alsook de vaststelling dat uw beide ouders beschikken over de Rwandese nationaliteit – u verklaarde zelf ook dat uw beide ouders Rwandees zijn. Uw verklaring niet te beschikken over de Rwandese nationaliteit, komt voort uit – zo werd duidelijk tijdens het gehoor op het CGVS – het feit dat u reeds naar de Rwandese ambassade te Brussel bent gegaan, om een Rwandees paspoort op uw naam aan te vragen, maar dit werd geweigerd omdat er problemen werden gemaakt omwille van de vaststelling dat u geboren bent in het land Tanzania, waarna de Rwandese ambassade de door u voorgelegde geboorteakte niet wou erkennen (zie ‘Verklaring bezoek aan ambassade’ in administratief dossier). U verklaarde te denken dat uw situatie ingewikkeld was en ze het daarom moeilijk vonden u te helpen op de ambassade, en u voegde eraan toe dat ze u eigenlijk niet veel zeiden die dag. U gaf tevens ook aan dat, hoewel u zich geen Rwandese voelt, u wel de nationaliteit heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw advocaat, die u bijstond tijdens het gehoor op het CGVS, verklaarde dat uw situatie er een is van een ontheemde, maar dat u misschien wel niet staatloos bent, er verondersteld kan worden dat u beschikt over de Rwandese nationaliteit (zie gehoorverslag CGVS, p. 14).

Het dient vastgesteld dat – zo blijkt ook uit uw eigen verklaring en deze van uw advocaat – u wel degelijk beschouwd kan worden als een Rwandese, en u de jure wel degelijk recht heeft op de Rwandese nationaliteit (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Volgens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, bestaat er wel degelijk een procedure om de Rwandese nationaliteit per origine te verwerven – een procedure waartoe u naast uw geboorteakte, tevens een ingevuld aanvraagformulier en een verklaring van domicilie dient neer te leggen, minimum 3 getuigen van Rwandese nationaliteit dient aan te brengen die u kennen als zijnde van Rwandese origine, een betaling van RWF5000 dient te doen, 2 pasfoto's dient neer te leggen, en een gedetailleerd curriculum vitae dient voor te leggen. U kunt dus wel degelijk beschouwd worden als een Rwandese, ondanks de vaststelling dat de Rwandese ambassade in eerste instantie niet mee werkte, wanneer u er eenmalig bent heengegaan in een poging een Rwandees paspoort te verwerven.

U tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wat u concreet vreest indien u naar Rwanda zou terugkeren, verklaarde u er geen familie meer te hebben, u niet zou weten wat u er zou moeten doen, u hier [te België] opgroeide en u zich een Vlaams, Belgisch kind voelt, u hier school liep en u hier uw leven wenst op te bouwen, en uw wereld zou instorten indien u ergens heen moet gaan waar u niets of niemand kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U voegde eraan toe dat u er later wel eens op bezoek zou willen gaan, als u er nog familie heeft.

Hoewel uw verklaarde onwil om terug te keren naar Rwanda, en uw gevoel dat u zich veeleer Vlaams of Belgisch voelt dan Rwandees, op zich begrijpelijk zijn, dient evenwel vastgesteld dat uw verklaringen en uw geuite vrees, geen verband houden met de criteria zoals uiteengezet in de Vluchtelingenconventie

van Genève – met name een ‘gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep’.

Uw vertrouwenspersoon, die u bijstond tijdens het gehoor op het CGVS, opperde evenwel dat u als vluchtelingenkind Rwanda ontvluchtte en u hiervan nog steeds de gevolgen draagt (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) – maar het dient evenwel vastgesteld, zo blijkt ook uit uw eigen geschreven feitenrelaas (zie farde ‘Documenten’ in administratief dossier), dat u in Tanzania werd geboren als kind van twee Rwandese ouders, en u nooit gevlucht bent uit Rwanda. De asielaanvraag van uw moeder, die voorafgaand aan uw geboorte Rwanda verliet en u van Tanzania naar België meenam, werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovenstaande verklaring van uw vertrouwenspersoon, namelijk dat u als vluchtelingenkind Rwanda ontvluchtte, kan dus niet bijgetreden worden. Uw advocaat, die u bijstond tijdens het gehoor op het CGVS, stelde evenwel dat u kan worden beschouwd als ‘behorend tot een sociale groep’ – namelijk de sociale groep van kinderen die zonder hun ouders opgroeiden in België, zonder enige binding met de Rwandese cultuur en taal. Afgezien van de vaststelling dat het CGVS niet kan volgen in de redenering dat uw persoon kan worden beschouwd als behorend tot een ‘sociale groep’ in Rwanda – hoewel uw achtergrond en geschiedenis niet te wijzigen valt (eerste deel van de definitie van ‘sociale groep’ in Artikel 10 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming), kan bezwaarlijk gesteld worden dat ‘kinderen die zonder hun ouders opgroeiden in België’ in Rwanda een eigen identiteit hebben omdat dezen in de directe omgeving als afwijkend worden beschouwd (tweede deel van de definitie van ‘sociale groep’ in bovengenoemde richtlijn) – dient vastgesteld dat uw advocaat naliert enige vrees voor vervolging te koppelen aan deze vervolgingsgrond. Zelfs indien uw persoon zou kunnen beschouwd worden als behorend tot een sociale groep – hetgeen het CGVS in deze evenwel niet kan bijtreden – dan nog dient vastgesteld dat u geen enkele vrees voor vervolging uitte, gekoppeld aan deze vervolgingsgrond (‘het behoren tot een sociale groep’). De vaststelling dat u goed geïntegreerd bent in de Belgische maatschappij, de Nederlandse taal volledig machtig bent en tot op heden school loopt in België, kan evenwel niet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van een vrees voor vervolging op grond van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Evenmin is sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er is immers geen enkel element aanwezig in uw dossier dat er zou kunnen op wijzen dat u een reëel risico loopt op het worden blootgesteld aan doodstraf of executie, onmenselijke behandeling, noch is er sprake van een risico te worden blootgesteld aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Concluderend dient gesteld dat er in uw dossier geen element voorhanden is, op grond waarvan u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Belgische Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten – de kopie van uw geboorteakte, de ‘Verklaring bezoek aan ambassade’, het door u neergelegd geschreven relaas ‘Een verhaal over Linda en haar mama’, en uw vorige Verblijfstitel (geldig tot 08/06/2017) – weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 september 2017 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster *de jure* wel degelijk recht heeft op de Rwandese nationaliteit, merkt zij op “*dat zelfs als men bepaalde rechten de jure heeft, dit niet wilt betekenen dat men deze ook de facto kan bekomen*”.

Zij legt uit dat zij zich reeds tot de Rwandese ambassade richtte met de vraag om haar nationaliteit vast te stellen, maar dat deze ambassade *“wees op een probleem met de geboorteakte en weigerde de verzoekster te erkennen aangezien zij in Tanzania was geboren en de geboorteakte dan niet telt”*. Zij geeft aan dat ook tevens bij de Tanzaniaanse ambassade geïnformeerd werd met betrekking tot het verkrijgen van een nationaliteitsbewijs, maar *“daar bleek men ook niet bereid dit te geven, gezien het duidelijk is dat de ouders van Rwandese origine zijn”*, wat ze tevens weigerden te attesteren. Volgens verzoekster is het duidelijk dat zij *“de facto geen nationaliteit kan verkrijgen, noch van Rwanda, noch van Tanzania, waardoor zij in feite op heden ontheemd is”*.

Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal wat betreft deze problematiek niet voldoet aan diens onderzoeksplicht *“om na te gaan of de door haar voorgestelde procedure ook effectief door verzoekster kan worden gevolgd”*, temeer daar zij en haar voogd *“wel degelijk ernstige stappen ondernomen [hebben] om de nationaliteit te laten bevestigen”*.

Zij stelt zich de vraag: *“Wat heeft men aan een zogezegde nationaliteit als het land in kwestie weigert mee te werken om dit te laten bevestigen. Als men al weigert mee te werken aan het bevestigen van de nationaliteit, voerspelt dit evident weinig goeds met betrekking tot de bescherming die diezelfde overheid zou moeten bieden!?”*.

Verzoekster wijst op de bewijslast en herhaalt dat zij met betrekking tot haar nationaliteit reeds stappen ondernam, maar *“het feit dat deze uiteindelijk tot niets leidden kan haar dan ook niet verweten worden”*.

Zij benadrukt haar integratie in de Belgische maatschappij, daar zij *“intussen meer dan 10 jaar in België verblijft”*, Nederlands spreekt, in België haar middelbare schooldiploma behaalde, graag verder wilt studeren, nog nooit in Rwanda kwam, de taal niet spreekt, er geen familie heeft en er *“geen enkele band meer”* heeft met Rwanda.

Verzoekster meent dat er wel een vervolgingsvrees in haar hoofde is, gezien zij *“een erg specifiek profiel [heeft] dat weinig voorkomt”*: *“Zij woont hier al meer dan 10 jaar en is volledig ingebed in de Belgische cultuur. Verzoekster heeft geen perspectieven in Rwanda, ze is de taal niet machtig en kent het land en de cultuur niet. Verzoekster geeft bovendien aan zelfs het verschil tussen hutu's en tutsi's niet te kennen. (zie CGVS p. 10 en 15)!?”*.

Zij wijst op *“het thematisch ambtsbericht over mensenrechten en justitie in Rwanda, dd. 18/08/2016”* over de terugkeer van vluchtelingen naar Rwanda en over de mensenrechtenschendingen, verdwijningen, mishandelingen en ontvoeringen aldaar. Zij stelt: *“Ten eerste, de Rwandese overheid heeft er baat bij om een zich zo goed mogelijk te profileren naar de buitenwereld toe en Rwandezen aan te moedigen om naar hun land terug te keren. Deze statement kan dan ook niet zomaar aangenomen worden. Ten tweede, hoe kan verzoekster weten of er tegen haar of haar familie als dan niet een aanklacht klaarligt bij haar terugkeer? Zij bezit geen documenten, geen informatie, kent de cultuur niet goed en spreekt de taal niet en heeft geen familie ter plaatse. Zij kent de details met betrekking tot de dood van haar vader in Rwanda niet, en kan dus niet op voorhand weten of zij al niet zal worden opgepakt. Ten derde, als er tegen haar geen aanklacht klaarligt mag zij volgens de Rwandese overheid naar haar ‘colline’ terugkeren. Welke zou dit dan wel zijn?”. Verder benadrukt zij nog *“dat de vader van verzoekster in Rwanda werd vermoord, alsook haar grootvader”*.*

Verzoekster vraagt zich dienaangaande af: *“Hoe kan de verzoekster die is opgegroeid in België zonder het stamdenken vrij en veilig kunnen leven in een land waar het stamdenken wel ingebed is en nauw verbonden is met de politiek en zelfs geleid heeft tot de dood van haar vader!?”*.

Volgens verzoekster behoort zij wel *“tot een beschermenswaardige sociale groep, namelijk de sociale groep van kinderen die zonder hun ouders opgroeiden in België, zonder enige binding met de Rwandese cultuur en taal”*. Zij stelt dat *“Deze kinderen kunnen zichzelf niet redden in een vreemd en onbekend land, zonder enige familiale bindingen. Zij zouden zeker als afwijkend worden beschouwd door bijvoorbeeld de lokale bevolking, met alle gevolgen van dien.”*. Verzoekster benadrukt dat zij geen beroep kan doen op familie *“voor wat betreft huisvesting”*.

Zij wijst er ook op zij behoort *“tot een kwetsbare groep”*, met name *“als minderjarige in België aan en groeide hier vervolgens ook op zonder haar ouders”*. Zij voert aan dat de asielinstanties verplicht zijn deze kwetsbaarheid in overweging te nemen.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “*Verklaring bezoek aan ambassade*”, “*Aanvraag tot het verkrijgen van een paspoort dd. 11/04/2013*”, “*Geboorteakte L.I.*”, “*Thematisch ambtsbericht over mensenrechten en justitie in Rwanda, dd. 18/08/2016*” en “*Persbericht Amnesty International, dd. 07/07/2017*”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. Aangaande het land van herkomst

2.4.1. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst.

Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.4.3. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekster de Rwandese nationaliteit heeft. Verzoekster ontkent zelfs uitdrukkelijk deze nationaliteit te bezitten hebben (*"Ik heb geen nationaliteit, noch de Rwandese, de Tanzaniaanse of de Belgische."*; gehoor, p. 3), ondanks een poging deze aan de Rwandese ambassade aan te vragen, en zij legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij thans als onderdaan bekend is bij de Rwandese autoriteiten.

2.4.4. De in de bestreden beslissing beschreven mogelijkheid om de Rwandese nationaliteit per origine te verwerven - een procedure waartoe zij haar geboorteakte, een ingevuld aanvraagformulier en een verklaring van domicilie dient neer te leggen, minimum 3 getuigen van Rwandese nationaliteit dient aan te brengen die haar kennen als zijnde van Rwandese origine, een betaling van RWF5000 dient te doen, 2 pasfoto's dient neer te leggen, en een gedetailleerd *curriculum vitae* dient voor te leggen.

2.4.5. De commissaris-generaal gaat aan voorbij dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt zelf de nationaliteit te bepalen van de asielzoeker. De Raad benadrukte dienaangaande nogmaals dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.4.6. Verzoekster verklaarde naar de Rwandese ambassade te zijn gegaan om een paspoort te bekomen, wat haar werd geweigerd daar zij enkel haar geboorteakte kon voorleggen (*"Er was een probleem met geboorteakte, ze zeiden dat ze het niet erkenden, ze zeiden dat ze in Tanzania werd geboren, en de geboorteakte niet telt. De consul werd dan betrokken, en die zei dat er een andere geboorteakte moest worden voorzien, ze anders niet kunnen helpen. [...] Tanzania en Rwanda, ze komen niet goed overeen, door omstandigheden tijdens de oorlog. Ze zagen op mijn geboorteakte dat ik in Tanzania werd geboren, maar wel Rwandese ouders had. Dat ik een soort van vluchteling was, denk ik, dat het daarom was dat ze het moeilijk vonden me te helpen. Ze hebben eigenlijk niet veel gezegd die dag, ze waren kort, ze zeiden dat ze me niet konden helpen."*; gehoor, p. 9-10).

2.4.7. De Raad stelt ter terechtzitting vast dat verzoekster volgens haar verklaringen geen andere pogingen ondernam of andere procedures opstartte om de Rwandese nationaliteit - waarop zij meent recht te hebben (*"Nationaliteit is zagezegd Rwandees, omdat ouders dat zijn."*; gehoor, p. 4) - te bekomen. Verzoekster toont evenmin aan dat de Rwandese ambassade zich niet inschikkelijk gedroeg nu niet kan verwacht worden van deze ambassade dat zij verzoekster op basis van een gebrekkige geboorteacte uit Tanzania de Rwandese nationaliteit zouden geven. Immers de Rwandese ambassade dient klaarheid te krijgen over verzoeksters identiteit en herkomst te meer ze na 10 jaar in België te verblijven in Vlaamse pleeggezinnen en een instelling geen Kinyarwanda meer spreekt. De voogd Frederik Simoens stelt in zijn verslag over het bezoek aan de Rwandese ambassade (stuk 2 bij het verzoekschrift) nog dat het probleem bij de geboorteakte ligt. Verzoekster verklaart dat ze geheel afhankelijk is van de inspanningen van haar moeder in Tanzania om deugdelijke identiteitsdocumenten te verkrijgen. Verzoeksters moeder is na de afwijzing van haar asielaanvraag in België teruggekeerd naar Tanzania en woont er nog steeds met haar andere kinderen. Het huwelijk met verzoeksters vader liep stuk en alle contact is verbroken met haar vader die teruggekeerd is naar Rwanda in 1996 tezamen met de ouders van verzoeksters moeder (zie arrest van de Raad van 17 december 2007, nr. 5066 inzake verzoeksters moeder).

Uit dit arrest blijkt verder dat verzoeksters moeder niet aantoonbaar naar Rwanda te zijn teruggekeerd na 1996 en acht haar vervolgingsfeiten aldaar in deze periode dan ook ongeloofwaardig. Niettemin de steun van haar vertrouwenspersoon, mevrouw K., die in contact staat met haar moeder in Tanzania, kan verzoekster haar moeder niet overhalen haar te steunen. Verzoekster heeft evenmin contact met haar vader doch verzoekster heeft wel een tante, de zus van haar moeder, in België en grootouders in Rwanda.

2.4.8. Het verzoekschrift stelt *“dat zelfs als men bepaalde rechten de jure heeft, dit niet wilt betekenen dat men deze ook de facto kan bekommen”*. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal zich steunt op de mogelijkheid van verzoekster om de Rwandese nationaliteit te verkrijgen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bijgevoegde informatie blijkt inderdaad dat deze mogelijkheid inderdaad reëel is. Echter verzoekster is hiervoor geheel afhankelijk van haar familie. Uit haar verklaringen blijkt dat de familie (onder meer tante die toch de (groot)ouders en vader kent) noch de wil heeft haar te helpen en haar moeder evenmin ernstige inspanningen doet om haar te voorzien van geldige documenten, zelfs de documenten niet voorlegt waarover zij en haar andere kinderen beschikken. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster thans de Rwandese nationaliteit niet bezit en evenmin een andere nationaliteit heeft.

2.4.9. Gelet op het voorgaande, dient Tanzania - waar verzoekster geboren werd en tot haar vlucht naar België opgroeide (gehoor, p. 4) - beschouwd te worden als land van gewoonlijk verblijf.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoeksters asielaanvraag ten onrechte onderzocht en beoordeelde ten aanzien van Rwanda. Zoals hierboven uiteengezet, dient verzoeksters asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, zijnde Tanzania.

2.5.2. Het ontbreekt de Raad echter aan informatie over verzoeksters leven in Tanzania en over de vluchtelingen in Tanzania. Verzoekster verliet dit land toen ze 6-7 jaar was, zij kon hierover tijdens haar gehoor amper iets vertellen en zij wist niet eens waar zij woonde in Tanzania (*“Ik ben hier toegekomen in 2006, dus daarvoor was ik de hele tijd in Tanzania, tot 6-7 jaar in Tanzania. [...] Dat weet ik niet. Ik weet wel, wat ik me herinner, het was redelijk goed, ik liep school.”*; gehoor, p. 4-5). Behoudens *“Een verhaal over Linda en haar mama”*, waaruit de auteur, afkomst en waarachtigheid niet kan worden afgeleid, bevat het administratief dossier geen informatie inzake het asielrelaas (en de beoordeling hiervan) van verzoeksters moeder of verzoeksters tante, waardoor hun verklaringen niet kunnen worden nagegaan.

2.5.3 Bij gebrek aan deze informatie verkeert de Raad in het ongewisse over verzoeksters levensloop in Tanzania, de eventuele problemen aldaar en de mogelijkheid tot terugkeer te meer gezien verzoeksters medische situatie (zie Dienst Vreemdelingenzakenverslag).

2.5.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 juli 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK